

Ημερολόγιο Ασημάτων 460

Έκλαψα / Δεν είμαι μυστηριώδης μονάχα απροετοίμαστη

Δημήτρης Τζουμάκας

Γράφω/γιατί/ δεν έχω καλή φυσική κατάσταση/η άμυνά μου είναι καλή/ απλά δεν υπάρχει τίποτα να υπερασπιστώ. Lutfiye Guzel.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

1.12.21 Έκλαψα. Τον τελευταίο μήνα του χρόνου. Ήθελα να βάλω τα κλάματα όπως εκείνη η μαυροφορεμένη γριά σε ένα χωριό της Ρόδου, ενώ εμείς, έφηβοι τότε επισκέπτες στο νησί, είχαμε φάει ομελέτα με μανιτάρια και σταματήσαμε να κλωτσάμε άδεια πακέτα τσιγάρων:

-Γιατί κλαις γιαγιά;

-Γιατί θα πεθάνω παιδί μου και δεν θέλω!

Εγώ δεν έκλαψα γιατί θα πεθάνω αλλά γιατί δεν χαιρόμαι τη ζωή μου, τη ζωή που είναι ανεπανάληπτη και γιατί δεν ζω ανεπανάληπτα και γιατί δεν έχω κάποιον τουλάχιστον να πω τον πόνο μου. «Ας ερχόσουν για λίγο μονάχα για ένα βράδι κι ας χανόσουν μετά».

2.11.21 Βλέπω Sex education. Νεανικό, απολαυστικό, εγγλέζικο σίριαλ πολλαπλών επεισοδίων και δεν ξεκολλάω. Αν ήταν εδώ και η Αρετή ή η Ευρυδίκη ή η Μπέμπα, έστω η Σωμα Λή, θα μοιραζόμασταν τους έρωτες και τα παιδιαρίσματα των παιδιών στον υπολογιστή κάτω από τα κλινοσκεπάσματα του Δεκέμβρη.

«Εύπνησα. Ντύθηκα. Ξάπλωσα ξανά. Δεν μ' αρέσει να βγαίνω έξω. Η εξάντληση μου ταιριάζει καλύτερα. Όταν σταματώ να μιλάω. Τότε σηρίζω το κεφάλι μου στ' αριστερό χέρι και κοιμάμαι με ό,τι μου έχει απομείνει.

Προσπαθώ ειλικρινά να είμαι ευτυχισμένη. Δεν ξέρω όμως πως. Θα μπορούσαν να δώσουν στους θλιμμένους έναν χώρο αποκλειστικά γι αυτούς. Όπως κάνουν με τους καπνιστές. Τότε θα 'βλαψαν μονάχα τους εαυτούς τους. Τα γλέντια είναι πάντα για τους άλλους. Έτσι μ' αφήνω στην ησυχία μου. Στο περβάζι 7 βιβλία που διάβασα και δεν κατάλαβα». Lutfiye Guzel: 7 βιβλία Πρόκειται για τουρκογερμανίδα ποιήτρια που τη γνωρίσαμε χάρη στο περιοδικό Τεφλόν και τον εξαιρετικό επιμελητή του Jazra Khaleed σε μετάφραση Μαρίας Τσάτσου.

3.11.21 Παρασκευή. Στον Ηρόδοτο disappointment. Μου βγάζουν την ψυχή με γλυκό σαδιστικό τρόπο στον εκδοτικό Οίκο. Δεν βαριέσαι. Τώρα που μεγαλώνω βοληδόν, αρχίζω να διαμορφώνω ένα στίλ το οποίο καλύτερα να μείνει στα αζήτητα, αδημοσίευτο. Sportlerin Αθλήτρια Γράφω/γιατί/ δεν έχω καλή φυσική κατάσταση/η άμυνά μου είναι καλή/ απλά δεν υπάρχει τίποτα να υπερασπιστώ. Lutfiye Guzel

4.11.21. Είδα τον αγαπημένο μου ξάδελφο Μιχαήλ το βράδυ του Σαββάτου, ως συνήθως στο Παλμιέ της Βικτώριας, εξουθενωμένος από τη δουλειά του στο νοσοκομείο και σε μια αδιέξοδη πολιτική συζήτηση μαζί μου.

and that's all...

5.11.21 Τέλος το Sex education. Ήταν 3 κύκλοι με οκτώ επεισόδια, το ευχαριστήθηκα όπως και την σαρκαστική απαισιοδοξία της Λιτφίγε Γκιζέλ (1972):

Εύπνησα. Ξεντύθηκα. Ξάπλωσα ξανά/ Δεν μ' αρέσει να μένω μέσα/ Να πέσεις από τη γέφυρα αυτό θα ήταν ίσως μια λύση. Είναι όμως τόσο άσχημες/ οι γέφυρες εδώ./ Κι αν επιζήσεις απ' τη βουτιά είσαι στο έλεος των άλλων./ Χωρίς παπούτσια και τέτοια./ Μόνο πάνω απ' το πτώμα μου.

6.11.21 Γιατί γράφει έτσι μελαγχολικά η Λιτφίγε Γκιζέλ; Προηγουμένως έλεγε ότι δεν θέλει να βγαίνει έξω τώρα ότι δεν θέλει να μένει μέσα, τις αρέσουν τα «δεν». Δεν τις αρέσουν οι γέφυρες της Γερμανίας. Γιατί είναι παιδί τούρκων μεταναστών γεννημένη στο Μάρξλοχ της Γερμανίας (1972). Γιατί η αποδοχή δεν θα έλθει με τίποτα όσες τούμπες κι αν κάνεις εκτός κι αν σταθείς απέναντι από το σύστημα και αναγνωριστείς σαν αντίπαλος. Γιατί ο καπιταλισμός συνεχίζει να παράγει πληθυσμούς που περισσεύουν καθώς «τα ίδια δικαιώματα» προϋποθέτουν τη διάκριση ανάμεσα σε δικαιούχους και μη. Προκειμένου κάποιος να τα απολαμβάνουν πρέπει και κάποιος να αποκλείονται του Αγίου Νικολάου σήμερα. Ο φόβος για τον άλλο εμφανίζεται του Αγίου Γρηγορόπουλου και πάω να αφήσω ένα λουλούδι. Πέρυσι, δεν επιτρεπόταν λόγω κορονοϊού αλλά φέτος οκέι (παρόλο που τα ασθενοφόρα ανεβοκατεβαίνουν τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας καθώς βράζει ο τόπος από ιούς στο Δέλτα και φορτώνεται σιγά σιγά στο Όμικρον), γεμάτη αστυνομία η πόλη, ένα ρεζιλίκι, μπας και καταστραφεί η ασχήμια της και ο Μουσαλάς πλέκει το εγκώμιο του Πάπα που επισκέφτηκε την Ελλάδα: «Είπε σπουδαία πράγματα ο Ποντίφιξ», λέει ο πρώην υπουργός του ΣΥΡΙΖΑ, «που τα έθαψαν όμως τα media όσα προδευτικά είπε, μέχρι και για τις Πρέσπες μίλησε, αλλά και οι άλλοι ιεράρχες, γενικώς ήταν γενναίοι στο μεταναστευτικό, κράτησαν καλή στάση».

Ομολογώ ότι δεν παρακολουθώ τις δραστηριότητες του «Πάπα των φτωχών» αλλά μια στιγμή που τον άκουσα να μιλάει στο Μέγαρο Μουσικής με πήρε λίγη ώρα για να διαπιστώσω ότι επρόκειτο για λειτουργία στην οποία έλεγε ότι ο Ιησούς όταν θα έλθει επί γης θα είναι όλα μέλι γάλα. Εντάξει, τη δουλειά του κάνει ο Ποντίφικας και την κάνει καλά, πουλάει ελπίδα αλλά μέχρι να έλθει ο Ιησούς θα μπορούσε εκτός από ευλογίες να δώσει κανα Βατικανίσιο τσεκ για τη ξηροφθαλμία που τυφλώνει τα παιδιά στον τρίτο κό-

σμο ή τουλάχιστον να πει στον Κύριο ή στους κυρίους που συναναστρέφεται να στείλουν τίποτα φάρμακα αντί για όπλα στους υποσαχάριους. Ή να παρατήρει τα μεγαλεία και τις γυροβολιές και να γίνει ο Φραγκίσκος της Ασίζης, ο Φτωχούλης του Καζαντζάκη κι όχι του Θεού ο υποκριτής. Επιλογές υπάρχουν άπειρες στον καπιταλισμό!

7.11.21 Περπατάω να πληρώσω πρώτα την κινητή τηλεφωνία. Από την Πάπυσα Ιωάννα στη βασίλισσα της ερήμου Πρισίλα και στον Πάπα Φραγκίσκο της Μυτιλήνης και του Μεγάλου Μουσικής πουλιέται ολόκληρο το κτίριο στην Αχαρνών 110 κλειστό εδώ και χρόνια ήταν φούρνος παλιά, απάνω μπουρδέλο η Λένα. Ποιοι έχουν όλα αυτά τα κτίρια που νοικιάζονται στους ξένους τώρα στην Αχαρνών; Έξω από το κλειστό ξενοδοχείο City Plaza Αχαρνών και Κατριβάνου γωνία μια ρηχή, άτυπη, άδεια πισίνα γεμάτη σκουπίδια δυο «ανθρώπινα απορρίμματα» κοιμούνται μακαρίως μέσα. Καθώς λοξοκοιτάζω πέφτω πάνω στη χοντρή ζητιάνα. Κλειστά μαγαζιά παντού, ανοιχτή όμως η Καμπούλ, ο κήπος του Σαμουήλ και το ψητοπωλείο Αρμπιλ που ήταν πρώτα εστιατόριο Μεσοποταμία, -υπνωτήρια Πέργαμος και Αριστοτέλης, φωτογραφίζω το ερειπωμένο ξενοδοχείο Sans Rival στη Λιοσίων. Όταν βγάζω ωραίες φωτογραφίες, χωρίς αντίπαλο, είμαι χαρούμενος κι ας μη τις βλέπει κανείς, όταν γράφω ωραία είμαι δύο φορές χαρούμενος κι ας μην εκδοθούν τα γραφτά κι ας μη τα διαβάσει ποτέ ουδείς, ουδέ εις. Δεν καπνίζω πια, δεν πίνω και δεν έχω πάρει ποτέ ως καλός μικροαστός καμία απαγορευμένη ουσία. Τώρα θα ήθελα! Κάτι ωραίο φαίνεται μου δώσανε στο Νοσοκομείο.

«Μην περιμένεις πια όλα τελειώσανε αφού τα χείλη σου άλλον φιλήσανε». Καλά κάνανε τα χείλη σου. Όχι θα κάθονται να σταφιδιάσουν. Το Β' Πρόγραμμα της Δημόσιας Ραδιοφωνίας βάζει ωραιότατα τραγούδια. Εκείνος που δεν αντέχεται βέβαια είναι ο Σαββόπουλος, άλλο disappointment εδώ. Ο άνθρωπος που άλλοτε ήταν μια χαρά και ταυτιζόσασα μαζί του τώρα σου προκαλεί αλλεργία.

Στις 7 Δεκεμβρίου του 1821 ο Δημήτριος Υψηλάντης εκλέγεται στο Άργος πρόεδρος της Πελοποννησιακής Γερουσίας. Το 2021 Άρατε Πύλας: Οι σοσιαλδημοκράτες (!) του Ανδρουλάκη του Β' επελαύνουν, Παναθηναϊκός και ΟΦΗ πάνε Ευρώπη. Ζήσε Μάν μου να φας τριφύλλι.